

கடவுள் ::

குழப்பம் ::

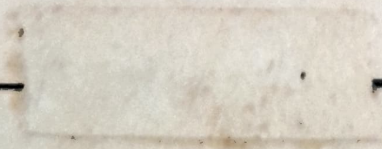
பெரியார் ஈ.வெ.ரா

கடவுள் குழப்பம்!

[கட்டுரைத் தொகுப்பு]

[35.]

பெரியார் ஈ. வெ. ரா.

— —
கு. கிருஷ்ணசாமி

சிதம்பரம்.

முன்னுரை

‘சிதம்பரம் தோழர் கு. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் நமது இயக்கத்தில் முக்கியமாக பாடுபட்டு வருபவர். அவர்மட்டுமல்ல, அவரது பிள்ளைகளும் கூட அந்தப்படியாகவே நமது கழக உணர்ச்சியுடன் உள்ளவர்கள் ஆவார்கள்.

அவரது மூத்த பிள்ளையான செல்வன் திருநாவுக்கரசுவின் வாழ்க்கைத்துணை நல ஒப்பந்தத்தின்போது மணப்பரிசாக, விருந்தினர்களுக்குத் தருவதற்கென்றே, எனது கட்டுரைகளையும், கருத்துரைகளையும் தொகுத்து ‘கடவுள் குழப்பம்’ என்ற தலைப்பில் அச்சிட்டு உள்ளார்கள். உள்ளபடியே இது பயன் தரத்தக்க ஒரு பணியாகும்.

இதுபோல பல நண்பர்கள் எனது கருத்துக்களை—இயக்க இலட்சியங்களை விளக்கும் வகையில் - இதற்கு முன் தந்துள்ளனர். வெறும் தாம்பூலம் என்ற பெயரால், காசு நஷ்டப்படும் சம்பிரதாயக் காரியத்தைவிட அறிவுக்கு உணவளிக்கும் இம்மாதிரி காரியங்கள் நல்ல பலனையே தரும்.

நம்நாட்டு மக்களது இன்றை உடனடித்தேவை அவர்களை சிந்திக்க வைக்கவேண்டியதேயாகும். இதற்கு இந்த நாட்டில் உரியான சாதனங்களே இல்லை.

சுயமரியாதை இயக்கம் இதையே தனது ஒரே தொண்டாகக் கொண்டு செய்கிறது. நல்ல பலனும் விளைந்து வருகிறது.

இம்முயற்சியை வரவேற்பதோடு, பாராட்டவும் செய்கிறேன்.

இதனைப் பெறும் அன்பர்கள், நல்ல வண்ணம் படித்துப் பார்த்து பயன் அடைய வேண்டுகிறேன்.

சென்னை }
16-10-62 }

ஈ. வெ. ராமசாமி

1. கடவுள் குழப்பம்

கடவுள் என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மனிதன் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்களில் ஒருவருமே இல்லை. ஒரு வஸ்து இருந்தால்தானே அது இன்னது என்று புரிந்து கொள்ள முடியும்? அது இல்லாததனாலேயே கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் ஆளுக்கு ஒருவிதமாய் கடவுளைப்பற்றி உளறிக்கொட்ட வேண்டி இருக்கிறது.

அதற்கு பெயரும் பலப் பல சொல்லவேண்டி இருக்கிறது.

அதன் எண்ணிக்கையும் பலப்பல சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

அதன் உருவமும் பலப்பல சொல்லவேண்டி இருக்கிறது.

அதன் குணமும் பலப்பல சொல்லவேண்டி இருக்கிறது.

அதன் செய்கையையும் பலப்பல சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

இந்த லட்சணத்தில் கடவுளைப்பற்றிப் பேசும் பெரிய அறிவாளிகள் பெயரில்லான்-உருஷமில்லான் — குணமில்லான் — என்பதாக உண்மையிலேயே

இல்லாணை இல்லான், இல்லான், இல்லான், என்றே அடுக்கிக் கொண்டே போகிறார்கள்.

இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகிறவர்களே பல பெயர், பல உருவம், பல குணம் பல எண்ணிக்கை முதலியவைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

இவற்றையெல்லாம்விட கடவுள் நம்பிக்கைக் காரர்களிடம் இருக்கும் ஒரு அதிசய குணம் என்ன என்றால்,

எந்தக் கடவுளைக் கும்பிடுகிறவருக்கும் கடவுள்கள் யார்? தேவர்கள் யார்? இவர்களுக்கு ஒருவருக்கொருவருக்கு உள்ள வித்தியாசம் என்ன? என்பதில் ஒரு சிறு அறிவும் கிடையாது.

மற்றும் ஒரு அதிசயம். கடவுள் என்பதற்கு ஒரு சொல் வடமொழியிலும் கிடையாது. தமிழிலும் கிடையாது. தமிழில் சொல்லப்படும் கடவுள் என்கின்ற சொல்லுக்கு உண்டான கருத்துக்கு தமிழிலும் ஒரு சொல் காணப்படுவதற்கு இல்லை. அதுபோலவே அதற்கு (கடவுள் என்பதற்கு) வடமொழியிலும் சொல் காணப்படுவதற்கு இல்லை.

ஆரியர் (பார்ப்பனர்) தேவர்கள் என்ற சொல்லை வேத காலத்தில் உற்பத்தி செய்துகொண்டு அதுவும் மேல்நாட்டில் அய்ரோப்பாவிலும், மத்திய ஆசியாவிலும் இருந்த பழங்கால மக்கள் கற்பித்துக் கொண்ட பல தெய்வங்களை தேவர்களாக ஆக்கி வேதத்தில் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

எகிப்தியர்கள், கிரேக்கர்கள், காக்கேசிய மலைச் சாரலில் இருந்தவர்கள் முதலியவர்கள் வணங்கிவந்த தெய்வங்களே வேதத்தில் காணப்படும் அத்தனை தேவர்களுமாவார்கள்.

அதாவது,

சிவன், இந்திரன் ஆகிய } இருவருக்கும்	-	ஜூபிட்டர்
பிரம்மாவுக்கு	-	சாட்டர்னஸ்
யமனுக்கு	-	மைனாஸ்
வருணனுக்கு	-	நெப்டியூன்
சூரியனுக்கு	-	சோல்
சந்திரனுக்கு	-	லூனஸ்
வாயுவுக்கு	-	சயோனஸ்
விஸ்வகர்மாவுக்கு	-	காண்டர் போல்வரஸ்
கணபதிக்கு	-	ஜூனஸ்
குபேரனுக்கு	-	புளுட்டர்ஸ்
கிருஷ்ணனுக்கு	-	அப்போலோ
நாரதனுக்கு	-	மெற்குரியன்
ராமனுக்கு	-	பர்கஸ்
கந்தனுக்கு	-	மார்ஸ்
துர்க்கைக்கு	-	ஜூனோ
சரஸ்வதிக்கு	-	மினர்வா
ரம்பைக்கு	-	வீனஸ்
உஷாவுக்கு	-	அரோரா
பிருதிவிக்கு	-	சைபெல்வி
மூர்த்திக்கு	-	சிரஸ்

என்கின்ற பெயருடன் இவை மேனாட்டில் இருந்த தெய்வங்களாகும்.

மற்றும் இவர்கள் நடத்தை முதலியவைகளை புரட்டு இமாலயப்புரட்டு என்கின்ற புத்தகத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

சாதாரணமாக தமிழனுக்கு தொல்காப்பியத் திற்கு முந்திய இலக்கியநூலோ, இலக்கணநூலோ கிடையாது, என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

தொல்காப்பிய உரைஆசிரியர்கள் ஏதேதோ இருந்ததாகச் சொல்லி அவை மறைந்துவிட்டன என்கிறார்கள். இது இன்றைய சைவ—பெரிய புராணம், வைணவ இராமாயணம் போன்ற புளுகுகளில் சேர்க்கப்பட வேண்டியவைகளே தவிர, காரியத்திற்கு பயன்படக்கூடியவை அல்ல.

இந்தக் கடவுள் என்னும் சொல்லும் தமிழனுக்கு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஆண்டில் கற்பிக்கப்பட்ட சொல்லே அல்லாமல் பழங்காலச் சொல் என்று சொல்ல முடியாது. தமிழனது இலக்கியங்களும் தொல்காப்பியத்துக்குப் பிற்பட்டவைகளே யாகும்.

தொல்காப்பியனையும் ஆரியன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தொல்காப்பியமும் ஆரியன் வருகைக்குப் பிற்பட்டதேயாகும்.

இன்றைய நம் கடவுள்கள் அத்தனையும் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், அவனது மனைவி, பிள்ளைக்குட்டிகள், யாவும் ஆரியக்கற்பனை, ஆரிய வேத சாத்திரங்களில் பட்டவை என்பதல்லாமல்

தமிழர்க்குரியதாக ஒன்றுகூட சொல்ல முடியவில்லை. சிவனும், மாலும் (விஷ்ணுவும்) தமிழன் கடவுள்கள் என்கிறார்கள் சிலர்.

இந்த சிவன் விஷ்ணுக்களை இன்று வணங்கும் சைவ வைணவர்கள் கோவில்களில் அவைகளுக்குக் கொடுத்திருக்கும் குணங்கள், செய்கைகள், உருவங்கள், சரித்திரங்கள் ஆகியவைகளில் எது, எந்தக் கடவுள், எந்தக் கோயில், தமிழுக்கு, தமிழனுக்கு உரியது என்று எந்த சைவ, வைணவராவது சொல்ல முடியுமா? சிவன்-தமிழன் என்றாலும், விஷ்ணு-தமிழன் என்றாலும், சைவம்—வைஷ்ணவம் என்னும் சொற்களும், அதன் இலக்கணங்களும் வடமொழிமுறைகளேயாகும். லிங்கம், சதாசிவம், முதலிய சொற்கள் அதன் கருத்துக்கள் ஆரிய மொழிகளேயாகும். நமது கோவில்களிலுள்ள கடவுள் அவற்றின் சரித்திரங்கள் புராணங்கள் எல்லாமுமே வடமொழி ஆரியக்கருத்துக்களேயாகும்.

இன்றும் வடமொழிப் புராணங்கள் இல்லாவிட்டால் சைவனுக்கோ, வைணவனுக்கோ கடவுள் மத இலக்கியங்கள் ஆதாரங்கள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா? ஒன்றும் காணமுடியவில்லையே? ஆரியம் இல்லையானால் சைவ, வைணவர்களுக்கு கடவுளும் இல்லை. சமயமும் இல்லை என்று தானே சொல்லவேண்டி இருக்கிறது.

இன்றும் நம்மில் 100-க்கு 99 பேர்களுக்கும் ராமனும், கிருஷ்ணனும், சுப்ரமணியனும், விக்கி

னேஸ்வரனும் தானே பிரார்த்தனைக் கடவுள்களாக இருக்கிறார்கள்? எந்த சைவ, வைணவ கேஷத்தி ரங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் காசி முதல் கன்னியாகுமரிவரை ஆரியக் கடவுள்கள் கோயில் களையும், தீர்த்தங்களையும் கொண்டவைகளாகத் தானே காண்கிறோம்? தமிழனுக்கு கோவில் ஏது? தீர்த்தங்கள் ஏது?

ஆகவே தமிழனுக்கு கடவுள்கள் இல்லை. கோவில்கள் இல்லை. தீர்த்தங்கள் இல்லை. திருப்பதிகள் இல்லை.

இருப்பதாகக் காணப்படும், சொல்லப்படும், அத்தனையும் பார்ப்பான் பிழைக்கவும் அவன் ஆதிக்கத்திற்கும் நம்மை இழி மகனாக்கவும் மடையனாக்கவும் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளேயாகும் என்பதை உணர்ந்து மக்கள் ஒழுக்கத்துடனும், நாணயத்துடனும், நன்றி அறிதலுடனும் வாழ்வதையே நெறியாகக்கொண்டு வாழவேண்டும் என்பதாக திராவிடர்கழகத் தோழர்கள் கடவுள் மறுப்புப்பிரசாரம் செய்யவேண்டும்.

2. நம் கடவுள்—மதம் எதற்கு ?

நமக்கு கடவுள் நம்பிக்கை வேண்டுமானால்

1. பலகடவுள்களை நம்பித்தீரவேண்டும்.
2. அவைகளுக்கு பலஉருவங்களை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்.
3. அவ்வுருவங்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட விக்கிரகங்களை வணங்கவேண்டும்.
4. அக்கடவுள்களின் அவதாரங்களையும், அவற்றின் நடவடிக்கைகளையும், தேவைகளையும் நம்பவேண்டும்.

நமக்கு மதநம்பிக்கை வேண்டுமானால்

1. ஜாதிப்பிரிவை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.
2. மதச்சின்னங்களை (டிரேட்மார்க்கை) ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.
3. ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.
4. மேல்-கீழ் உலகங்களை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.
5. மறுபிறப்பை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

என்பவற்றை விளக்கிக்காட்டி மக்களிடம் கடவுள்—மதமறுப்பு பிரசாரம் செய்யவேண்டும் என்பதற்கு ஆகவே இக்கட்டுரை எழுதுகிறேன்.

இன்றைய சைவர்களுடைய சைவப்பிரசாரம் பெரிதும் பெரியபுராணம் ஒன்றிலேயே அடங்கி விட்டது. அது அஸ்திவாரமே இல்லாத ஆகாயக் கோட்டை.

அது வடநாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பக்த விஜயம், பக்த லீலாமிர்தம் என்னும் வைணவ புராணங்களுக்குப் போட்டியாக (அதைப்போல்) ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும். அதன் காலம் இராமாயண-பாரதத்திற்குப் பிந்தியதேயாகும்.

அனேகமாக வைணவ பக்தர்கள் ஆழ்வார்கள் ஆகியவர்களின் கதைகள் போலவே “சரித்திரங்கள்” போலவே சைவ சமய நாயன்மார்கள் பக்தர்கள் கதைகளும் “சரித்திரங்களும்” இருக்கும்.

இரண்டிலும் உள்ள முக்கிய விஷயங்கள் அற்புதங்கள் எல்லாம் விஷ்ணு இராமன் கடவுள்கள் கழுகுமீதும், மாடு மீதும் நேரில் வந்து வைகுண்டமும் கைலாயமும்பாகிய பதவிகளுக்கு பக்தர்களை அழைத்துப்போனதாகவே பெரிதும் முடியும். அவற்றின் கருத்தும் பக்தி செய்தால் அதுவும் பக்தியின் பேரால், எவ்வளவு முட்டாள் தனமும் ஒழுக்கக்கேடும் இழிதன்மையுமான காரியமும் செய்தாலும் பக்தி காரணமாக வைகுந்தம் கைலாயம் பெறலாம் என்பதை வலியுறுத்துவதேயாகும்.

இப்படிப்பட்ட பக்தி பிரசாரங்களேதான் மனித சமுதாயத்தில் பெரிதும் ஒழுக்கக் கேட்டையும் நாணயக்கேட்டையும் உண்டாக்கிற்று என்று சொல்லப்படுமானால் அது மிகையாகாது.

காலத்திற்கு ஏற்றபடி கடவுள்கள் சமயங்கள் சீர்திருத்தப்படவேண்டியது அவசியமாகும். கிருஸ்து, இஸ்லாம் கடவுள் சமயங்கள் சீர்திருத்தப் பட்ட கடவுள் சமயங்களே ஆகும்.

பெரியபுராணத்தையும் பக்த விஜயக்கதையும் காட்டுமிராண்டித்தனமான காலத்தில், கருத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளேயாகும்.

அவைகளில் ஒவ்வொன்றாக காலப்போக்கில் குறிப்பிட இருக்கிறேன். சமயத்தலைவர்கள் சீர்திருந்துவதற்கு ஏன் பயப்பட வேண்டும்?

பார்ப்பனர்கள் சிலர் திருத்தத்திற்கு பயப்படுகிறார்கள் என்றால் அவர்கள் இன்றைய சீர்க்கேட்டை கீழ்த்தரமான கடவுள் சமயக் கொள்கைகளால் உயிர் வாழ்கின்றார்கள், உயர்வு பெறுகின்றார்கள். அது போய்விடுமே என்று அவர்கள் அலறுகின்றார்கள். குறுக்கே படுக்கின்றார்கள்.

நாம் இன்றைய சீர்கேடான நிலைமையினால் நாசமுறுகிறோம். தலையெடுக்காமல் சேற்றில் அழுந்திக் கிடக்கிறவர்கள்போல் சிக்குண்டு கிடக்கின்றோம். ஆகவே பார்ப்பானைப் போல் நாம் எதற்கு ஆக பிடிவாதக்காரர்களாக இருக்க வேண்டும்?

நம் கடவுள்களும் கோவில்களும் ஆகம முறைகளும் நம்மைக் காட்டு மிராண்டியாக ஆக்கி நம் அறிவையும் மானத்தையும் கொள்ளை கொள்ளுவ

தல்லாமல் நம் பொருள்களை எவ்வளவு நாசப் படுத்தி வருகிறது?

கிருஸ்தவ, இஸ்லாம் மத பிரசாரம், படிப்பு—படிப்பு—படிப்பு, என்பதிலேயே இருக்கிறது. அவர்கள் இந்நாட்டில் பார்ப்பனர்களைப் போலவே மைனாரிட்டி சமுதாயங்களாக இருந்தாலும் பார்ப்பனர்களைப் போலவே நம் நாட்டில் மண்வெட்டி மண் கூடை எடுக்காமல் நல்வாழ்வு வாழ்கிறார்கள். அரசியலில் நம்மைவிட நல்ல உயர்பங்கும், சமுதாயத்தில் நல்ல பாதுகாப்பும் பெற்று வாழ்கிறார்கள். இதற்கு அவர்களுக்கு உதவியது அவர்கள் சமயம்தான். நம் கடவுளையும் சமயத்தையும் ஏற்ற மக்கள்தான் 100-க்கு 100 மலமெடுக்கிறார்கள். கசுமாலக்குழியில் இறங்கி சேறு எடுக்கிறார்கள். 100-க்கு 75 பேர் மண்வெட்டியையும் நம் பெண்கள் மண்சுமக்கும் கூடையையும் தங்கள் சொத்தாக வைத்து வாழ்கிறார்கள். படிப்பிலும் கிருஸ்தவர்களும் இஸ்லாமியர்களும் நம்மைவிட இரண்டு பங்கு மூன்று பங்கு வீதம் அதிகமானவர்கள் படித்திருக்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நம் மதவாதிகள், மதத் தலைவர்கள், மதப் பிரசாரகர்கள் நம் மக்கள் குறைகளையும் இழிநிலையையும் அறியாமையையும் மாற்றுவதற்கு என்ன செய்தார்கள்? செய்கிறார்கள்? செய்யப்போகிறார்கள்? “திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பாதாரும்” என்றும், “திருப்பதி மிதியாப் பாதம் சிவனடி வணங்காச் சென்னி” என்றும் பாடினால் போதுமா? கூழில்

லாமல் கும்பி பாழாவதைப் பற்றி சிறிதுகூட சிந்தி யாமல் “நீறு இல்லாத நெற்றி பாழ்” என்றும் “திருமண் இல்லா நெற்றி பாழ்” என்றும் பிரசாரம் செய்தால் போதுமா?

நம் நாட்டையும் நம் மனித சமுதாயத்தையும் தலை எடுக்கவொட்டாமல் பாழாக்கிய பார்ப்பனர் களைப் போலவே நம் சமயவாதிகள் சிவ விஷ்ணு சமயாச்சாரியார்கள் என்று சொல்லப்படுமானால் அதற்கு யார்தான் மறுப்புக் கூற முடியும்? இன்று தமிழ்நாட்டிலே கோவிலுக்கு அழுது நாட்டை நாசமாக்கியவர்களான நாட்டுக்கோட்டை செட்டி யார்மார்களில் பலர் துணிந்து மனந்திரும்பி கல்வி அளிக்கும் வள்ளல்களாக இருக்கிறார்கள். அண்ணாமலை கல்லூரியே ஏற்படாமலிருந்தால் நம்மவர் களில் உயர்நிலைப் படிப்பு, படித்தவர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் இவ்வளவு பேர் இருக்க முடியுமா? முடியாது, முடியாது, முடியவே முடியாது என்று சொல்லுவேன். மற்றும் அழகப்பா கல்லூரி, தியாகராஜர் கல்லூரி ஆகியவைகளால் நம்பிள்ளைகள் எவ்வளவு பேர் படித்தவர்களாக ஆகி இருக்கிறார்கள், ஆகி வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தும் நம் சமயாச் சாரியார்களுக்கு நல் அறிவு வரவில்லையானால் அது நம் நாட்டைப் பிடித்த நோய் என்றுதானே சொல்ல வேண்டியதாகும்.

திருச்சியில் கிருஸ்தவகல்லூரி கிருஸ்தவருக் கும் பார்ப்பனருக்கும்தான் பெரிதும் பயன்படு கிறது.

பார்ப்பனர் கல்லூரிகள் பார்ப்பனர்களுக்கே பயன்படுகிறது.

இஸ்லாம் கல்லூரியிலும் இஸ்லாமியர்கள்போக மீதிதான் நமக்கு கிடைக்கலாம். அப்படி யெல்லாம் செய்வதில் அவர்கள்மீது குற்றம் என்ன? இவ்வளவு பெரிய பழமையான தமிழன் நகரத்திலே தமிழ்னுணர்ச்சி உள்ள தமிழர் இருந்தும் தமிழனுக்கு கல்லூரி இல்லை. சீரங்கமும், திருவானைக்காவலும் தாயுமானசாமி மலையும், சமயபுரமும் ஆண்டு ஒன்றுக்கு எத்தனை இலட்ச ரூபாய்களை நாசமாக்குகிறது. எவ்வளவு பேரை முட்டாளாக்குகிறது?

இந்தக்கோயில்களை இடித்து அல்லது இந்தக் கோயில்களுக்கு வருபவர்களுக்கு ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் வீதம் கேட்டில் வரி வசூல்செய்து தாழ்த்தப்பட்ட—பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு இலவசக் கல்லூரி படிப்பு கொடுத்தால் எந்த சாமி கோபித்துக்கொள்ளும்? எந்த பக்தன் நாசமாய் போய்விடுவான்?

தருமபுரம், திருவாவடுதுறை, திருப்பனைந்தாள் முதலிய நூற்றுக்கணக்கான சைவ மடாதிபதிகளின் ஆண்டு ஒன்றுக்கு சுமார் 50,00,000 அயம்பது இலட்சத்துக்குக் குறையாத, கோடி ரூபாய் வரை வரும்படியும் தஞ்சை மாவட்டத்தில் சுமார் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 50,00,000 அயம்பது இலட்சத்துக்குக் குறையாத வரும்படி உள்ள கோவில்களின் வரும்படியும் தமிழ் நாட்டில் மற்றும் லட்சம் லட்ச

மாக வரும்படிவரக்கூடிய கோவில்களின் வரும்படியும் கல்விக்கு செலவழித்தால் தமிழ்நாட்டில் பி.ஏ. படிக்காத ஆணையோ பெண்ணையோ காண முடியுமா? மற்றும் சர்க்கார் கொடுக்கும் பஸ், லாரி, பர்மிட்டுகளும் பண்டங்களுக்குக் கொடுக்கும் பர்மிட்டுகளும் ஏன் ஒரு யோக்கியமான அதாவது சுயநலத்துக்குப் பயன்படுத்தாத தன்மையில் ஒரு கல்வி ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தி அதற்குக் கொடுத்து அவர்களிடம் கல்வி நிர்வாகம் கொடுத்து சர்க்கார் மேற்பார்வையில் அதன் வரும்படியைக்கொண்டு நடத்தச் செய்யக்கூடாது?

மதமும் கடவுளும் மக்களுக்கு தொண்டு செய்யவா? அல்லது மக்கள் மதத்திற்கும் கடவுளுக்குத் தொண்டு செய்யவா? பலியாகவா? என்று கேட்டு முடிக்கின்றேன்.

3. கடவுள்மறுப்பு

இன்று இந்நாட்டுக்கு வேண்டி இருப்பது கடவுள்மறுப்புப் பிரசாரம்தான். மனிதனுக்கு கடவுள் நம்பிக்கையின் மூலமாகவே அறிவு வளர்ச்சி குன்றி, மடமை வளர்ச்சி பெருகுகின்றது.

கடவுள் மறுப்பு “பாவ” (கெட்ட) காரியமல்ல. ஒரு மனிதனைப் பார்த்து “இவன் கடவுள் மறுப்புக்காரன்” என்றால் கண்டிப்பாய் அவன் ஒரு பகுத்தறிவுவாதி என்றுதான் பொருள். கடவுள் மறுப்பு என்பது அறிவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையும்

“பெற்ற பிள்ளை”யாகும். இவை இரண்டும் பூரண மாய் உள்ளவர்க்கே கடவுள்மறுப்பு தோன்றும். இதைப்பற்றி பல ஆராய்ச்சியாளர்கள், அறிவாளர்கள் பேசிய பேச்சையும், எழுதிய எழுத்துக்களையும் பல தடவை பல புத்தகங்கள், வியாசங்கள் (கட்டுரைகள்) மூலம் எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறேன். அந்தக் கருத்துக்கு (கடவுள் மறுப்புக்கு) பார்ப்பனர்களும், மத வாழ்வுக்காரர்களும் ஏற்படுத்திய “கெட்ட” பெயரால் பொறுப்புள்ள அறிவாளிகளும், மதிக்கத்தக்க அறிவாளிகளும் தங்களுக்குள் எவ்வளவு தெளிவு இருந்தாலும் கடவுள் மறுப்பை வெளியிட பயப்படுகிறார்கள். இதனால் யோசனை அற்ற, பாமர மக்களுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை என்பது ஏற்பட்டு விடுகிறது. மறுப்பு பலமாக ஏற்பட்டால், எப்படிப்பட்ட நம்பிக்கைக்காரனும் கடவுள் நம்பிக்கையைக் காட்டவே வெட்கப்படுவான். அரைக்கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் என்னிடம் பேசும்போது துணிவு இழந்து வழுவழா கொழாகொழா என்றே பேசுவார்கள். கடவுள் மறுப்புக்கு அறிவுத் தெளிவு தவிர வேறு எவ்வித உள்ளெண்ணத்தையும் கற்பிக்க முடியாது.

கடவுளைத் தெளிவுபடுத்த முடியாததாலேயே கடவுள் மறுப்புக்காரனை நம்பிக்கைக்காரன் வையவும், ஆத்திரப்படவும் செய்கின்றான்.

நான், கடவுள் நம்பிக்கைக்காரனைக் கண்டால் பரிதாபப்படுவேனே ஒழிய ஆத்திரமோ கோபமோ படமாட்டேன். மற்றும் பரிகாசம் செய்வேன்.

ஒரு மனிதன் 4-ம் 4-ம் (4+4) 3 என்று சொன்னால் அவனைக் கணக்குத் தெரியாதவன் என்று தான் சொல்லலாமே ஒழிய, அயோக்கியன் என்று சொல்ல முடியுமா? அதுபோல் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரனை அறிவு தெரியாதவன் என்றுதான் சொல்லலாமே ஒழிய, அயோக்கியன் என்று சொல்லக் கூடாது.

கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் எவரும் ஆராய்ச்சி மூலம் தெளிவு மூலம் கடவுளை ஏற்றவர்கள் அல்ல. அது ஒரு ஒட்டுவாரொட்டி நோய். ஆதலால் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் நம்பிக்கைக்காரர்கள் ஆகிறார்கள்.

ஆனால் கடவுள் இருக்கிறது என்றும், அதன் சக்தி இன்னது என்றும் நம்பினவன் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்களில் ஒருவருமே இல்லை.

இந்தக் கட்டுரை கடவுள் இல்லை என்று தெளிவுபடுத்த எழுதுவதல்ல. கழகத் தோழர்களை (தெளிவுபட்டவர்களை) கடவுள்மறுப்புப் பிரசாரங்கள் செய்யுங்கள் என்று வேண்டிக்கொள்ளுவதற்கு ஆக எழுதப்படுவதாகும்.

ஒரு மனிதன் இன்றைய நிலையில் இந்நாட்டுக்கு, மனித சமுதாயத்திற்கு ஏதாவது தொண்டு செய்யவேண்டுமானால் அது கடவுள்மறுப்புப் பிரசாரமேயாகும். அது இன்றைய இந்நாட்டு மனித சமுதாயத்திற்கு மெத்த மெத்தப் பயன்படும்.

மேலும் இந்தப் பிரசாரத்தை நடத்தவோ செய்யவோ இந்நாட்டில் மக்களும் இல்லை. மிக அருமையாக இருக்கிறார்கள். கடவுள் மறுப்பு “பாவ” மல்லவென்றுமேலே சொன்னேன். நான் கடவுள் மறுப்புக்காரன்தான். அதனால் எனக்கு பெருமையோ செல்வமோ மரியாதையோ குறைந்து விடவில்லை. என்னைத் தள்ளுங்கள், இந்தியப் பிரதமர் பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர். அவர் வாய்லேயே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவை சொல்லி யிருக்கிறார்; அவருக்கு வாழ்வில் பெருமை இல்லையா? புகழ் இல்லையா? பிரக்யாதி இல்லையா? உலகமே மதிக்கிறதாக பத்திரிகைகளில் காண்கிறோமே.

ஆகவே கடவுள் மறுப்பை வெளிக்காட்ட, மக்களுக்கு தெளிவுபடுத்த துணிவுவேண்டுமே தவிர, அபார சக்தி ஒன்றும் தேவை இல்லை.

திராவிடர் கழகத்திற்கு அடுத்த தேர்தல்வரை வேலை ஒன்றும் இல்லை. மக்கள் மூடநம்பிக்கையை ஒழிக்க வேண்டும். அதற்கு கடவுள் மறுப்புப் பிரசாரம்தான் பயன் தரத்தக்கதாகும்.

இதற்கு நமக்கு கைச்சரக்காக “நம் கடவுள்” களின் அவதாரம், அவற்றின் செய்கைகள், யோக்கியதைகள் முதலியவைகளைப்பற்றி பல அறிவாளிகள் தொகுத்த தொகுப்பு நூல்களும், பொதுவாகவே கடவுள் தன்மையைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்களும் கழகப்பிரசுரமாகி ஏராளமாய் இருக்கிறது.

உலக அறிஞர் பட்ராண்ட்ரஸ்ஸல், இங்கர்சால், கோஹர்ஆம் கெணிக்யூ பாதிரியார் முதலிய ஆங்கிலேயர் எழுதிய நூல்கள் தொகுப்புகளும் சிங்காரவேலு மற்றும்பலர் எழுதிய நூல்களும், மனுதர்மம் இராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலியவை பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்களும் பல இருக்கின்றன. ஞானசூரியன், இமாலயப் புரட்டு முதலிய கட்டுரைத் தொகுதிகளும் இருக்கின்றன.

இருக்கின்றன என்றால், இவைகள் எல்லாம் வெற்றி பெற்ற நூல்கள் ஆகும். எப்படி என்றால் இவைகளுக்கு இதுவரை யாரும் மறுப்பெழுதவே இல்லை.

4. கடவுளும் மதமும்

சுயமரியாதை இயக்கம் இந்நாட்டு மக்களுக்கு முதலில் மான உணர்ச்சி ஏற்படவும் எல்லா மக்களையும் சமூகம் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் சமப்படுத்தி ஒன்று சேர்க்கவும் ஏற்பட்டதாகும். மற்றும் பல கொள்கைகளை அது கொண்டிருந்தாலும் மற்றபடி அது நம் எதிரிகள் சொல்லுவது போல் மதங்களையும் கடவுள்களையும் எதிர்ப்பதற்கு என்றே ஏற்பட்டதல்ல.

நமது நாட்டு மக்களுக்கு மான உணர்ச்சி இல்லாமல் போனதற்கும் ஏற்பட்டுள்ள தடைகள் யாவும் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லுவதிலும் அவைகளை ஒழிக்க முயற்சிப்பதிலும் உண்மையிலேயே சுயமரியாதை இயக்கம் சிறிதும் ஒளி மறைவில்லாமல் பாடுபடுகிறது.

இந்தக் காரியங்கள் செய்வதில் கடவுள்களோ, மதங்களோ வேறு எவைகளானாலும் சரி, அத் தொண்டிற்கு தடையாயிருந்தால் அவற்றையும் ஒழிப்பதில் சுயமரியாதை இயக்கம் சிறிதும் பின் வாங்காது. இதைப்பற்றிப் பேசும்போது முதலில் மதம் என்று சொல்லப்படுவது எது? கடவுள்கள் என்று சொல்லப்படுவது எவை என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மதம் என்பது என்ன?

“மதம் என்பது மனிதனின் கூட்டு வாழ்க்கைக்கும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கத்துக்கும் ஏற்ற விதிகளைக் கொண்டதேயாகும்” என்று சொல்லப்படுமானால் அம்மாதிரி மதங்களைப் பற்றி சுயமரியாதை இயக்கம் அதிகம் கவலைப்படுவது கிடையாது. அதற்கு சுயமரியாதை இயக்கம் அவசியமானால் உதவியும் செய்யும். மற்றும் “மனிதனின் ஆத்மா என்பது கடவுள் என்பதை அடைவதற்கு ஆக மதம் ஏற்பட்டது” என்றால் அதைப்பற்றியும் சுயமரியாதை இயக்கம் கவலைப்படுவதில்லை. அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயக்காரனும் அவனுடைய மதமும் இப்போது எப்படியோ போகட்டும் என்று விட்டுவிடும். ஏனெனில் அது தனிப்பட்ட மனிதனைப் பொறுத்த காரியம். அதைப்பற்றி பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் மனித சமூகத்தின் அறிவைப் பாழ்படுத்தவும் தன்மான உணர்ச்சி அறவே இல்லாமல் செய்யவும் மக்களைப் பிரித்து வைத்து உயர்வு தாழ்வு கற்பித்து மனித சமூக ஒற்றுமையை கெடுத்து

பொது முன்னேற்றத்தையும் சுதந்தரத்தையும் தடுக்கும்படியான மதம் எதுவானாலும் அதை ஒழிக்க சுயமரியாதை இயக்கம் பாடுபட்டுத்தான் வந்திருக்கிறது. இன்று அனுபவத்தில் இருக்கும் நூற்றுக் கணக்கான பல மதங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றுள் அந்நிய மதம் அந்நியர்கள் மதம் என்பதைப் பற்றி நாம் இப்பொழுது பேச வேண்டாம். “நம்முடைய மதம்” என்று இந்துக்கள் என்பவர்களால் சொல்லப்படுகிற இந்து மதம் என்பதையே எடுத்துக் கொள்வோம். இந்து மதம்

இந்தியர்களாகிய நாம் இவ்வளவு பிரிவினர்களாக இருப்பதற்கு இந்த இந்து மதமல்லாமல் வேறு எது காரணம்? பொதுவாக இந்துக்கள் இத்தனை ஜாதியாக அவற்றிலும் உயர்வு தாழ்வாக பார்ப்பான் பறையன் என்பதாகப் பிரிவுப் படுத்தப்பட்டிருப்பதற்கும் இந்து மதமல்லாமல் வேறு என்ன காரணம்? இந்த 20-வது நூற்றாண்டில் நேற்று சென்னையில் மகா மேதாவிகளான பி. ஏ. பி. எல். சாஸ்திரிகள் ஒன்று கூடிக்கொண்டு கீழ் சாதியான் மேல் சாதியானை தொடுவது என்பது அதாவது தீண்டாமை ஒழிவது என்பது செத்தால்தான் போகுமே ஒழிய, இந்த சென்மத்தில் ஜாதி பேதம் போக்கடிக்கப்பட முடியாது” என்று பேசியிருக்கிறார்கள். இதற்கு ஆதாரம் இந்துமத சாஸ்திரமும், வேதமும் தான் என்று பேசி இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த நிலையில் இம்மாதிரி மதம், சாஸ்திரம், வேதம் என்பவைகள் ஒழிக்கப்

படாமல் தீண்டாமையும் ஜாதி பேதமும் போக் கடிக்கப்பட முடியுமா? இதுவரையும் இந்துமதம் விட்டு வேறு மதம் முக்கியமாக முஸ்லிம் ஆகாத எந்த பார்ப்பன ரல்லாதாருக்காவது தங்கள் சமூகத்தில் தீண்டாமை போய் இருக்கிறதா என்று யோசித்து பாருங்கள். மற்றும் பார்ப்பனருக்குள்ள சவுகரியமும் சுதந்தரமும் சமூக வாழ்விலும் பொருளாதாரத்திலும் மற்ற வகுப்பாருக்கு இருந்து வருகிறதா என்றும் யோசித்துப் பாருங்கள். இப்படிப்பட்ட மதம் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதுதான் என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன காரணம் வேண்டும்? மதம் என்ற உடன் ஒருவித வெறி ஏற்பட்டு விடுகிறதாய் இருக்கிறதே யொழிய மதம் மக்களுக்கு செய்துவரும் நன்மைஎன்ன? அதனால் மக்கள் அடையும் பயன் என்ன? என்பதை மத வெறியர்கள் சிந்திப்பதே யில்லை. கள்ளினால் உண்டாகும் வெறியைவிட இம்மாதிரி மதங்களால் ஏற்படும் வெறி அதிகமான கேட்டைத் தருகிறது. கள்ளு குடித்தவனை கெடுக்கிறது. மதம் மனதில் நினைத்தவனையே கெடுக்கிறது.

சோம்பேறி வாழ்வுக்கு மதந்தானே காரணம்?

சமுதாய வாழ்வில் மனிதர்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கிறது மாத்திரமல்லாமல் மதம் பொருளாதாரத்தில் உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பதற்கும் மூலகாரணமாய் இருக்கிறது. உண்மையில் நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள், உடல் வலிக்க பாடுபட ஒரு சாதியும், நோகாமல் உட்கார்ந்து கொண்டு சாப்பிட ஒரு சாதியும் மதம் சிருஷ்டிக்க வில்லை

யா? உலக செல்வமும் போக போக்கியமும் சரீரப் பாடுபடும் மக்களுக்கு இல்லாமை போகவும் சோம் பேறி வாழ்க்கை யாருக்கும் சரீரப்பாடுபடாதவருக்கும் போய் சேரவும் காரணம் மதக்கொள்கை அல்லாமல் வேறு என்ன? பாட்டாளிகள் தரித்திரர்களாகவும் வயிற்றுச் சோற்று அடிமையாகவும் கீழ் சாதியாகவும், கீழ்மக்களாகவும் இருக்கவும் பாடுபடுவதும் சரீர உழைப்பு உழைப்பதும் தோஷம் என்று ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்கள் கவலையற்ற வாழ்வு வாழவும் செல்வம் பெருக்கி கொள்ளவும் மற்றவர்களை அடக்கி ஆளவும் மதம் அல்லாமல் வேறு காரணம் என்ன?

பகுத்தறிவுற்ற பட்சி மிருகம் பூச்சி புழுக்கள் தங்களுக்குள் ஜாதிபேதம், மேல் கீழ்நிலை, அடிமைப்படுத்தும் உணர்ச்சி ஆகியவை இல்லாமல் இருக்கும்போது பகுத்தறிவுள்ள மனிதனுக்குள் ஜாதிபேதம், உயர்வு தாழ்வு எஜமான் அடிமை உணர்ச்சி ஏற்படக் காரணம் என்ன?

மிருகங்களுக்கு ஜாதி வித்தியாச முண்டா?

கழுதையில் நாயில் குரங்கில் எருமையில் பறக்கழுதை, பறநாய், பறக்குரங்கு பறஎருமை என்றும் பார்ப்பார எருமை என்றும், இருக்கிறதா? மனிதனில் மாத்திரம் இப்படி இருப்பதற்குக் காரணம் மதம் அல்லாமல் வேறு என்ன? இந்த மதம் ஏற்பட்டு எத்தனைகாலம் ஆயிற்று? இதுவரை மனித சமூகத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் என்ன? கடவுள் அவதாரமான ராமனது ராஜ்யம் என்னும் காலத்தில் இருந்த கீழ்சாதியும் சத்திய கீர்த்தி

அரிசந்திரன் ராஜ்யம் என்னும் காலத்தில் இருந்து வந்த சுடுகாட்டுப் பறையனும் பெண்ணாதி விற்பனையும் பதினாயிரக் கணக்கான வருஷங்கள் ஆகியும் இன்னமும் ஒழியவில்லை என்றால் மதத்தினால் மக்கள் முன்னேறுகிறார்கள் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

மதம் கற்பிக்கும் முட்டாள்தனம்?

மதம் மனிதனுக்கு எவ்வளவு முட்டாள்தனத்தைக் கற்பிக்கிறது பாருங்கள். செத்து பொசுக்கப்பட்டு அந்த சாம்பலை தண்ணீரில் கரைத்து விடப்பட்டு மனிதனுக்கு பசி தீரவும் சுகமடையவும் அரிசி, பருப்பு, காய், கறி, செருப்பு பார்ப்பான் மூலம் மேல் லோகத்துக்கு அனுப்பிக் கொடுப்பதென்றால் மனிதனுக்கு சிறிதாவது பகுத்தறிவு இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்களா? பெற்றோர்களை — இறந்து போனவர்களை மதிக்க வேண்டாம் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அதற்காக பார்ப்பானுக்கு ஏன் அழுக வேண்டும்? அவன் காலில் ஏன் விழவேண்டும்? அவன் கால் கழுவின தண்ணீரை ஏன் குடிக்க வேண்டும்? மாட்டுச்சாணியும் மூத்திரமும் கலக்கி ஏன் குடிக்க வேண்டும்? இது மதக் கட்டளை, மத தத்துவம் என்றால் இப்படிப்பட்ட மதம் ஒழிய வேண்டாமா? என்று கேட்கின்றேன்.

கல்யாணம் கருமாதி கல்லெடுப்பு முதலிய சடங்குகள் பார்ப்பானுக்கு அழுகவே, கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே ஒழிய அவற்றினால் வேறு பலன் என்ன இருக்கிறது?

வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்ன ?

மற்ற மதக்காரரும் உலகில் உள்ள மற்ற நாட்டு மக்களும் இப்படியா நடந்துகொள்ளுகிறார்கள்? நமக்குப் புத்தியும் இல்லை வெட்கமும் இல்லை என்றால் கண்ணும் இல்லை, காதும் இல்லை என்றுதானே அர்த்தம்? இதற்குப் பேர் மாம்ச பிண்டம் என்றுதானே சொல்ல வேண்டும்? எங்கள்மீது கோபித்து என்ன பிரயோஜனம்? மனிதனுக்கு இன்று இருக்கும் கேவல நிலைக்கு காரணம் மதமா? அரசாங்கமா? என்று சிந்திக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே இதை சொல்லுகிறேன்.

மதத்தால் மக்களைச் சுரண்டிக் கொள்ளை அடித்து நோகாமல் வயிறு வளர்த்து போக போக்கிய மனுபவிக்கும் சோம்பேறி அயோக்கியக் கூட்டம் நம்மை மதத்தைப் பற்றி சிந்தித்து திருத்துப்பாடு செய்து கொள்ளுவதற்குக்கூட இடம் கொடாமல் நம் ஈன நிலைமைக்கு அரசாங்கத்தை—வெள்ளையரைக் கைகாட்டிவிட்டு தப்பித்துக் கொள்ளுகிறது. இது சாமர்த்தியமுள்ள திருடன் திருடிவிட்டு அதோ திருடன் ஓடுகிறான் என்று வேறு ஒருவனைக் கைகாட்டி தப்பித்துக் கொள்ளுவது போலவே இருக்கிறது. நான் சொல்வது உங்களில் சிலருக்கு புதிதாய் இருக்கலாம். நீங்கள் இதற்கு முன் இவ்விஷயங்களைப் பற்றி சரியாய் சிந்தித்து இருக்கமாட்டீர்கள் என்றே இவ்வளவு பேசினேன். ஆகவே நாங்கள் ஏன் மதத்தைப் பற்றி பேசுகிறோம்? எந்த மதத்தைப் பற்றி பேசுகிறோம்? என்பதை சிந்தித்துப் பார்த்து உங்கள் இஷ்டப்படி நடவுங்கள்.

இனி நமது கடவுள்கள் என்பதைப் பற்றியும் சிறிது பேசுகிறேன்.

நமது கடவுள்கள்

இந்த விஞ்ஞானப் பெருக்கமுள்ள நாளில் நாம் இன்னமும் கடவுள்களைப் பற்றியும் அவைகளின் திருவிளையாடல்களைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருப்பது உண்மையிலேயே ஒரு காட்டு மிராண்டித்தனமேயாகும். என்றாலும் நமது எதிரிகள் நம்மீது வேறு எவ்வித குற்றமும் சுமத்த யோக்கியதை யற்றுப் போனதால் நம்மை நாஸ்திகர்கள் என்று விஷமத்தனமாய்கெட்ட எண்ணத்துடன் பிரச்சாரம் செய்து வருவதால் அதைப் பற்றியும் பேசியாக வேண்டியிருக்கிறது.

கடவுள்களைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தில் பழைய கால அதாவது காட்டு மனிதன் காலத்தை விட கிறிஸ்தவர்களில் ஒரு சாராரும் முகமதியர்களும் எவ்வளவோ சீர்திருத்தத்திற்கு வந்து விட்டார்கள். அவர்கள் ஒரே ஒரு கடவுள்தான் இருக்க முடியும் என்றும் அது பெயரும் குணமும் உருவமும் இணையும் இல்லாதது என்றும் மனிதரில் நன்மையான காரியங்கள் செய்தவர்களுக்கு நன்மையும் தீமையான காரியம் செய்தவர்களுக்கு தீமையும் அளிக்கக் கூடியது என்றும் சொல்லி குணம் கற்பிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கடவுளைப் பற்றி இப்பொழுது நாம் விவகாரம் பேச வேண்டிய அவசியம் இல்லை—இக் கருத்துடன் உணர்ந்து இருக்கும் கடவுளால் மனிதன் தீமை செய்யப்படுவான் என்றும் நன்மை செய்ய ஆசைப்

படுவான் என்றும் அது சமுதாய வாழ்விற்கு மிக்க பயனளிக்கும் என்றும் பல அறிஞர்களும் அதை ஒப்புக்கொண்டு காரணம் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் இன்றையதினம் இந்துக்கள் என்பவர்களுடைய சிறப்பாக பார்ப்பனர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கடவுள்களை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்துக்களுக்கு இத்தனை கடவுள்கள் ஏன்? அவை எப்படி வந்தன? பல்லாயிரம் கடவுள்கள் தவிர மற்றும் என்னவெல்லாம் கடவுள்களாக இருக்கின்றன பாருங்கள். மாட்டு மலம் முதல் மாடு, குதிரை, எருமை, குரங்கு, பெருச்சாளி, கழுகு, காக்காய், பாம்பு, மரம், செடி, கல், மண், உலோகம், காகிதம் முதலியவைகளும் மற்றும் பல ஆபாச உருவங்களும் கடவுளாக வணங்கப்படுகின்றன. காசியில் ஒரு கோவிலில் இரண்டு உயிருள்ள நாய்கள் படுத்திருக்கின்றன. அவைகளுக்கும் பூசை போட்டு வணங்குவதை நேரில் பார்த்தேன். இப்படிச் செய்வதற்கு பண்டிதர்களால் தத்துவார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வளவோடு இல்லாமல் இக்கடவுள்களுக்கு பெண்டு பிள்ளை வைப்பாட்டி தாசி விபசாரித்தனம் ஆகாரம் உறக்கம் புணர்ச்சி முதலியவைகளும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. மற்றும் இக்கடவுள்களுக்கு கலியாணம், சாவு முதலியனவும் கூட கற்பிக்கப்படுகின்றன.

திருவிழா ஆபாசம்.

கற்பிக்கப் படுவதோடு தொலைந்து போனாலும் பரவாயில்லை. செய்கையில் செய்து காட்டி

அதாவது கடவுள் விபசாரித்தனம் செய்வதாகவும், தாசி வீட்டுக்குப் போவதாகவும் மற்றவர்கள் வீட்டுப் பெண்களை அடித்துக் கொண்டு போவதாகவும் உற்சவங்கள் செய்து காட்டி அவைகளுக்காக பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களும் மனிதனின் விலை உயர்ந்த நேரமும் ஊக்கமும் உணர்ச்சியும் பாழாக்கப்படுகின்றன. இக்காரியங்கள் இந்த 20-வது நூற்றாண்டில் செய்யக் கூடியனவா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இம்மாதிரியான கடவுள்களை கற்பித்துக் கொண்டு அவைகள் மேல்கண்ட மாதிரியான காரியங்கள் செய்ததாக புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் கற்பித்துக்கொண்டு அக்காரியங்களை நாமும் கடவுள்கள் பேரால் செய்து கொண்டு திரிவது பற்றி மனிதனுக்கு வெட்கம் வரவேண்டாமா என்று கேட்கிறேன்.

இதைச் சொன்னால் எங்களை நாஸ்திகர்கள் என்று சொல்லுவது யோக்கியமும் நாணயமுமான பேச்சாகுமா என்று கேட்கிறேன். கடவுள் இருந்தால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமா? இப்படி இருப்பதை கடவுள் என்று அறிவுடையவன் ஒப்புக் கொள்வானா? இன்று நாம் இம்மாதிரி கடவுள்களுக்காக செய்கிற பூஜையும் படையல்களும், கல்யாணம் முதலிய உற்சவங்களும் கடவுளுக்கு எதற்கு? எந்தக் கடவுளாவது ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதா? கடவுள்களை பொம்மைகள் மாதிரி வைத்து வருஷா வருஷமும் சில கடவுள்களுக்கு வருஷத்தில் இரண்டு தரம், மூன்று தரமும் கல்யாணங்கள் செய்கின்றோமே அவை எதற்கு? சாமிக்கு உண்

மையிலே பெண்ணாதி வேண்டியிருந்தால், போன வருஷம் செய்த கல்யாணம் என்ன ஆயிற்று? என்று கேட்க வேண்டாமா? விவாக விடுதலை ஆகி விட்டதா? அல்லது தள்ளிவைக்கப்பட்டு விட்டதா? அல்லது ஓடிப்போய் விட்டதா? அல்லது முடிவெய்தி விட்டதா? என்று நாமாவது யோசிக்க வேண்டாமா? எதற்காக வருஷா வருஷம் கல்யாணம்? அக்கல்யாணத்துக்கு கொட்டு முழக்கு ஆடம்பரம் பணச்செலவு ஏன்? சாமி கல்யாண சமராதனை சாப்பாட்டை எந்த சாதியார் சாப்பிடுகிறார்கள் தெரியுமா? கண்டபடி பதார்த்தங்களை பாழாக்குவதேன்? இந்தப்படி வருஷம் எத்தனை உற்சவம்? எங்கெங்கு உற்சவம். இவைகளால் இதுவரை அடைந்த பலன் என்ன? நம் மக்கள் படிப்பு விஷயத்தில் 100-க்கு 95 பேர்கள் தற்குறி, நமது நாடும் உலகத்திலேயே மிக்க ஏழ்மை நாடு என்கிறோம். ஒரு மனிதனுக்கு தினம் சராசரி இரண்டணா வரும்படிகூட இல்லை என்று சொல்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நம் கடவுள் களுக்கு என்று எவ்வளவு செல்வங்களை பாழாக்குகிறோம் என்று யோசிக்கிறோம்.

படையல் யார் வயிற்றில் போகிறது

ஒரு கடவுளுக்கு தினம் எத்தனைதரம் பூசை? படையல்? ஒவ்வொரு பூசை படையலுக்கு எத்தனை படி அரிசி பருப்பு சாமான்கள்? இவைகள் எல்லாம் யார் வயிற்றில் அறுத்து வைக்கப்படுகின்றன? மக்களுக்கு கல்வி இல்லை, தொழில் இல்

லை, சாப்பாடு இல்லை என்று ஒரு புறம் சொல்லிக்
கொண்டு, மற்றொரு புறம் இம்மாதிரி செல்வம்
பாழாக்கப்படுகின்றது என்றால் யோக்கியன் எப்
படி சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? தயவு செய்து
நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். வைகுண்ட
ஏகாதசிக்கும், ஆரூத்ரா தரிசனத்துக்கும், தைப்
பூசத்துக்கும், கார்த்திகை தீபத்துக்கும், திருப்பதி
குடைக்கும், திருச்செந்தூர், ராமேசுவரம் ஸ்தானத்
துக்கும் என்று வருடா வருடம் எத்தனை கோடி
ரூபாய் பாழாகிறது? மக்கள் போக்குவரத்து
செலவு, மெனக்கெடு செலவு, உடல் கேடு, ஒழுக்
கக் கேடு ஆகிய காரியம் எல்லாம் சேர்த்து பார்த்
தால் இக் கடவுள்களால் மக்களுக்கு நன்மையா?
தீமையா? என்று கேட்கிறேன். இச் செலவுகளை
தடுத்து அச்செல்வங்களை வேறு வழிக்கு பயன்
படுத்த முயற்சி செய்தால் வரியே இல்லாமல் அர
சாங்கத்தை நடத்தக் கூடிய பணம் மீதி ஆகாதா?
நம் நாட்டில் கடவுள்களுக்கு இருக்கும் செல்வங்
களைக் கைப்பற்றி தொழிற்சாலைகள், பள்ளிக்
கூடங்கள் ஏற்படுத்தினால் வேலையில்லாத் திண்
டாட்டமும் தற்குறித் தன்மையும் அந்நிய நாட்
டார் வியாபாரத்தின் பேரால் சுரண்டுதலும் இந்
நாட்டில் அரை நிமிடமாவது இருக்க முடியுமா?
என்று கேட்கிறேன். ஏதோ ஒரு கூட்டங்கள்
சோம்பேறியாய் இருந்து வயிறு வளர்க்க வேண்டு
மென்ற மக்கள் தாங்கள் பாடுபட்டு தேடிய செல்
வத்தை பாழாக்கி இவ்வளவு முட்டாள்தனமாய்
நடந்துகொள்வதா என்று கேட்கிறேன்.

மற்றும் கடவுள் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பக்தியின் காரணம் காட்டிக் கொண்டு எவ்வளவு முட்டாள்தனமாய் நடந்து கொள்கிறோம் என்பதை சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். காவடி எடுத்துக் கொண்டு கூத்தாடுவதும், மஞ்சள் துணி கட்டிக் கொண்டு வீதியில் விழுந்து புரளுவதும், மொட்டை அடித்துக் கொள்வதும், பட்டை பட்டையாக மண்ணையும், சாம்பலையும் அடித்துக் கொள்வதும் உடம்பில் கம்பிகளையும் கத்திகளையும் குத்திக் கொள்வதும் அழுக்குத் தண்ணீரில் குளிப்பதும் ஆன காரியங்கள் எதற்கு என்று சிந்திக்கிறோமா?

கோயில்கள் எதற்கு?

மற்றும் மக்கள் சாப்பிடக் கூடிய பால், நெய், தயிர், தேன், பழச்சத்து முதலியவைகளை கல்லின் தலையில் குடம் குடமாகக் கொட்டி சாக்கடைக்குப் போகும்படிச் செய்து வேடிக்கைப் பார்ப்பது எதற்கு? இந்த சாமிகளுக்கு கோடிக் கணக்கான ரூபாய் பெறும்படியான நகைகள் எதற்கு? பட்டு பீதாம்பர துணிகள் எதற்கு? லட்சம் பத்து லட்சம் கோடி பெறும்படியான ஆறு ஏழு, மதில்கள் உள்ள பெரும் மதில்கள் கட்டடங்கள் கோபுரங்கள் எதற்கு? தங்கம் வெள்ளி வாகனங்கள் எதற்கு? இவைகள் எல்லாம் நாட்டு பொதுச் செல்வங்கள் அல்லவா? இவைகளை கல்லுகளுக்கு அழுது விட்டு சோம்பேறி சூழ்ச்சிக்காரன் பார்ப்பான் வயிற்றை நிரப்பி அவன் மக்களை அய். சி. எஸ். அய்க்கோர்ட் ஜட்ஜ், திவான்களாக ஆக்கிவிட்டு இதுதான் கடவுள் தொண்டு என்றால் இந்தக் கடவுள்கள் இருக்க வேண்டுமா? என்று நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். இப்படிப்பட்ட கடவுள்

களையும் கடவுள் தொண்டுகளையும் முஸ்லிம்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்களா? கிறிஸ்துவர்கள் ஒப்புக் கொள்கிறார்களா? அல்லது இந்த பகுத்தறிவு வாதிகளாவது ஒப்புக்கொள்கிறார்களா என்று கேட்கிறேன்.

உண்மை பேசுகிறவன் நாத்திகனா?

இனி எப்போது தான் நமக்கு புத்தி வருவது? இதைச் சொன்னால் பார்ப்பான் நம்மை நாத்திகள் என்று சொல்கிறான். அவன் பேச்சையும் அவன் எச்சிலை தின்று வயிறு வளர்க்கும் கூலிகள் பேச்சையும் கேட்டுக்கொண்டு முட்டாள் ஜனங்கள் மதம் பேச்சு, கடவுள் பேச்சு என்று கூப்பாடு போடுகிறார்கள். அப்படியானால் இக் கடவுள்களை ஒப்புக்கொண்டு இம்மாதிரி காட்டு மிராண்டித்தனமாய் கூத்தாடுவதுதானா ஆஸ்திகம்? இல்லாவிட்டால் நாத்திகமா? அப்படியானால் அப்படிப்பட்ட நாத்திகத்தைப் பற்றி எங்களுக்குச் சிறிதும் கவலை இல்லை. அந்த பூச்சாண்டிக்கு நாங்கள் பயப்படமாட்டோம். ஏதோ எங்களுக்கு தோன்றியதை—நாங்கள் சரி என்று நம்புவதை அதாவது நம் நாட்டுக்கு மேற்கூறிய மதமும், கடவுள்களும் கொடிய வியாதியாய் இருக்கின்றன வென்றும் இவை ஒழிந்தால் ஒழிய நாடும், மனித சமூகமும் அறிவும் ஆற்றலும் முற்போக்கு அடையாது என்றும் கருதுவதை உங்களிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்கின்றேன்.

[1937-ல் நாமக்கல் தாலுக்கா சுயமரியாதை மாநாட்டில் பெரியார் பேசியது].

5. கடவுளும் கடவுள்தன்மையும்

1. கடவுளைக் கற்பித்தவன் அறிவிலி
2. அதற்கு குணம் கற்பித்தவன் அயோக்கியன்
3. அதைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் மேற்கண்ட இருதன்மை யினையும் சேர்ந்தவர்கள்.

1. கடவுளைக் கற்பித்தவன் அறிவிலி என்று ஏன் சொல்லவேண்டி வந்தது என்றால், மனிதன் உலகத் தோற்றத்திற்கும், அதன் இருப்புக்கும், நடப்புக்கும், மறைவுக்கும் காரணம் என்ன என்று தேடும்போது பிரத்யட்சத்தில் நடைபெறும் இந்தக் காரணங்கள் ஒரு மனிதனால் நடைபெறுகின்றது என்பதை எப்படிக்கண்டானோ, அதை ஆதாரமாய்க் கொண்டே தனக்கு விளங்கிக்கொள்ள முடியாமல் இருந்து வருகிற தோற்றம், இருப்பு, நடப்பு, மறைவு (அழிவு) காரியங்களுக்கும் யாரோ ஒரு நபர் இருந்து தான் அவரால் இக்காரியங்கள் நடைபெறுகிறது என்று ஊகித்து திருப்தி அடைந்து கொண்டான்.

அதனாலேயேதான் இன்றும் சாதாரணமாகப் பேசும் 3-ந்தர அறிவாளியும் “கடவுள் இல்லை என்றால் நீ எப்படிப் பிறந்தாய்?” “வீடுதான் மனிதன் கட்டுகிறான்; மலை, சமுத்திரம், ஆறு, மலையில் மரம்செடி ஆகியவைகள் எப்படி உண்டாயிற்று? இவைகட்கு ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டுமல்லவா?” என்று கூறி கடவுளை மெய்ப்பிக்க வருகிறான்.

ஆகவே சமாதானம் காரண காரியம் சொல்ல முடியாதவைகளுக்கு “கடவுள்செயலை”ச் சொல்லி விடுகிறான்.

ஆகவே கடவுள் அறிவுத்தெளிவு இல்லாத இடத்திலிருந்தே தோற்றுவிக்கப்படுகிற ஒரு யூகப் பொருளாகவே (அதாவது முடிந்த முடிவாய் இல்லாமல் நினைத்துக்கொள்ளுகிற பொருளாகவே) கண்டுபிடித்தவனாகிறான். இதனாலேயே எந்த

மனிதனும் தனது சாதாரண அறிவுக்கு காரணம் தெரியமுடியாத விஷயங்களுக்கு மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சி அறிவைப் பயன்படுத்த அவசியமில்லாதவனாகி சவுகரியமான முடிவுக்குவர வசதி கிடைத்துவிட்டபடியால் மனிதனுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆராய்ச்சி முயற்சிக்கு அவசியமில்லாமல்போய், மனிதன் பெரும்பாலானவர்களின் அறிவுவளர்ச்சியும், ஆராய்ச்சி முயற்சியும் தடைப்பட்டு விட்டது.

இதனால்தான் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர் எவரையும் பகுத்தறிவில்லாதவர்கள் என்று முடிவு செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

மனித அறிவுக்கு எவ்வளவு சக்தி இருந்தாலும் அதுபயன் படுத்தும் அளவுக்குத்தான் சக்தி காண முடியும்.

உதாரணமாக,

எனது 70-75 ஆண்டுகளுக்கு முந்தி நான்கண்ட அனுபவம் ஒன்றைச் சொல்லுகிறேன்.

அப்பொழுதே ஈரோடு முனிசிபல் நகரம், அங்கு முனிசிபல் ஆஸ்பத்திரி ஒன்று இருந்தது. நாட்டு வைத்தியர்கள் 2-3 பேர்களும், கிருஸ்தவ உபதேசியார் ஒரு வைத்தியரும் இருந்தார்கள். வருடம் தவறாமல் ஈரோட்டிற்கு 2 தரம் காலரா (விஷபேதி) நோய் வரும். ஈரோடு ஜனத்தொகை அன்று சுமார் 15,000க்குள் இருந்தாலும் அந்தக் காலரா வியாதியால் ஆண்டொன்றுக்கு 300 பேருக்குக் குறையாமல் சில ஆண்டுகளில் 500 பேர்களும் சாவார்கள். காலரா நோய் என்பது “ஓங்காளியம்மன் (ஓம் காளி அம்மன்) என்னும் ஒரு துஷ்ட தேவதையின் விளையாட்டு” என்றே அக்கால மக்கள் கருதி காலரா வந்தவர்களுக்கு வைத்தியமே செய்யமாட்டார்கள். வைத்தியம் செய்தால் “ஆத்தாள் (ஓங்காளியம்மன்) கோபித்துக் கொள்ளுவாள்” என்று கருதி, வைத்தியம் செய்தாலும் கோபித்துக்கொள்வார்கள். நோய் வந்து ஒரு

மாதம் ஒன்றரை மாதம்ஆகி அது தானாகவே குறைந்து தினம் இரண்டு ஒன்று சாவு திட்டத் திற்கு வந்தபிறகு ஓங்காளியம்மனுக்கு பொங்கல் வைத்து விழாக்கொண்டாடி அந்தப்படி விழாக் கொண்டாடியதால் அம்மன் மகிழ்ச்சி அடைந்து விலகிவிட்டாள் என்பார்கள். இதற்குள் ஊரில் சில பெண்கள்மீதும் சில ஆண்கள்மீதும் “அம்மன்” வந்து மக்களை மிரட்டுவாள். “என்னை இப்போது நீங்கள் சட்டை செய்வ தில்லை. நான் விளையாடினால் பொங்கல் வைக் கிறீர்கள். இல்லாவிட்டால் மறந்து விடுகிறீர்கள். உங்களை ஒழித்துக்கட்டி விடுகிறேன்” என்று “சொல்லுவாள்”. குடிமக்கள் பயந்தது போல நடித்து அம்மனுக்கு உடனே பொங்கல்விழாக் கொண்டாடுவதாக வாக்குக் கொடுப்பார்கள். பிறகு ஒரு வாரத்தில் காலரா நின்று விடும்.

இதன் மத்தியில் முனிசிபாலிட்டியார் “வாய்க் கால் தண்ணீரைக் குடிக்காதீர்கள். எந்தத் தண் ணீரையும் காய்ச்சி வெந்நீராக்கி குடியுங்கள். பழையது சாப்பிடாதீர்கள். தெருக்கடைகளில் புட்டு (இட்டிலி) பலகாரம்வாங்கி சாப்பிடாதீர்கள்” என்று தண்டோரா போட்டு வாய்க்காலில் காலரா வந்த பாய், துணிகள் துவைக்காமல் காவல் போடு வார்கள். இதன் மத்தியில் சில பெண்கள்மீது ஆத்தாள் வந்து “நான் இரண்டு குடம் பேதி எண்ணெய் கொண்டு வந்தேன். ஒன்றரைக் குடம் தான் செலவு செய்தேன். மீதியை நீங்களே எடுத்துக் கொண்டு போய் அடுத்த கிராமத்தில் வைத்து விடுங்கள். நான் போகிறேன், போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு சாமி விலகிவிடும். பிறகு பொங்கல் வைப்பது, வேல் எடுத்து ஊர்சுற்றி வருவது, ஒரு இரவில் ஊரில் உள்ள பழைய பாய், சட்டிபானை, கந்தல்துணி ஆகியவைகளை பலர் எடுத்துக் கொண்டுபோய் அடுத்த கிராம எல்லை தாண்டி வைத்துவிட்டு வந்து விடுவார்கள். இதனாலேயே

அதாவது,

“கடவுளை நம்பு; பணப்பெட்டியைப் பூட்டி வை” இது கிறிஸ்தவர் கடவுள் நம்பிக்கை.

“கடவுளை நம்பு; குதிரையைக் கட்டிவை” இது முகம்மதியர்கள் கடவுள் நம்பிக்கை.

ஆகவே இவற்றிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது அறிவாளிக்கு கடவுள் நம்பிக்கை-சும்மா அதாவது மனிதன் சுற்றுச்சார்பு பார்த்து வேஷ்டி கட்டிக்கொள்வது போன்றதே ஒழிய, உணவு உட்கொள்ளுவது போன்றதல்லவென்பதேயாகும். ஆனால் இதற்கு விரோதமாக உண்மையாகவே யாருக்காவது கடவுள் நம்பிக்கை இருக்குமானால் அவன் மரக்கட்டையாகத்தான் இருக்கமுடியும். மற்றும் அப்படிப்பட்டவர் நம்மைப்பார்த்து “கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார்; அதை நம்பு” என்று கூடச் சொல்லவரமாட்டார். அதை நிரூபிக்கக் கூட நினைக்கமாட்டார். அதையும் கடவுளுக்கே, கடவுள் சக்திக்கு விட்டு விடுவார் என்பதுதான். ஆகவே கடவுள் கற்பனை அறிவிலி இடம் இருந்து தோன்றியது என்றேன். மற்றும்,

2. அதற்கு (கடவுளுக்கு) உருவம் குணம் கற்பித்தவன் அயோக்கியன். அதாவது அயோக்கியத்தனம் என்று சொன்னேன். ஏன்?

கடவுளுக்கு இலக்கணம் சொன்னவன் கடவுள் உருவமற்றவர் - குணமற்றவர் - எங்குமிருப்பவர் - எல்லாமாயிருப்பவர் - அன்புமயமானவர் - கருணை வடிவானவர் - என்று இப்படியாக அடுக்கிக்கொண்டே போகிறார்கள். இவர்களை நாம் அறிவிலிகள் என்று சொல்ல முடியுமோ? அறிவிலி என்பது சில காரணம் தெரிந்து கொள்ள முடியாத தனால் திருப்தி அடைவதற்கு ஆகச் சொன்னது ஆகும். இவன் அதற்கு இலக்கணம் சொல்ல வந்தவன் வேண்டுமென்றே மக்களை ஏய்க்க வந்தவன்.

கடவுள் உண்டு என்று ஒரு பைத்தியக்காரன் சொன்னால் இவன் கடவுளைப் பார்த்ததுபோல், ஆமாம் நான் அவரைப்பார்த்தேன்; அடையாளம் என்ன என்றால் அவருக்கு (கடவுளுக்கு) உருவமில்லை என்கிறான். உருவமில்லாததை எப்படிப் பார்க்க முடிந்தது? உருவமில்லாமலேயே உண்டு என்று உணர்ந்துகொள்ளக்கூடிய வஸ்துக்கள் சில இருக்கின்றன. ஆனால் அவை மனிதனுடைய பஞ்சேந்திரியங்களில் (அய்ந்து உறுப்புக்களில்) [அதாவது மெய் (உடல்), வாய், கண், மூக்கு, செவி (காது) ஆகிய அய்ந்து உறுப்புக்களில்] ஏதாவது ஒரு உறுப்புக்கு ஆவது உணர்த்தப்படக் கூடியதாக இருக்கும். உதாரணமாக காற்று நம் கண்களுக்குத் தெரியாது என்றாலும் உடலில் படும்போது, சாமான்களை அசைக்கச் செய்யும் போது, முறையே உடலுக்கும் கண்களுக்கும் தெரிகிறது. மின்சாரம் (எலெக்ட்ரிசிடி) என்பதாக ஒருவஸ்து இருக்கிறது அது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் அது செயல்படும்போது அனேக காரியங்களை உடல் மூலம் அறிகிறோம். காற்று போலவே மின்சாரம் உடலில் பட்டால் அது படுவதை பல வழிகளில் உணர்கிறோம். நம் இஷ்டப்படி அதை தொழில்படுத்துகிறோம். ஒரு முளையை (பொத்தானை) அழுத்துவது மூலம், தட்டுவது மூலம் பல காரியங்களைச் செய்யச் செய்கிறோம். அதை அளவுபடுத்துகிறோம். இது போல் குணங்களை அறிகிறோம்.

ஆகவே உருவமில்லாமல் குணமில்லாமல் ஒரு வஸ்து இருக்கிறது என்றால் அதைவிட யோக்கியமற்ற காரியம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்? இந்த யோக்கியமற்ற காரியத்தை ஒருவன் செய்கிறான் என்றால் அதை அயோக்கியம் என்று சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்? இப்படிப் பட்ட காரியம் செய்வதன் கருத்தெல்லாம் மற்றொரு மனிதனை நம்பச் செய்வதற்காகச் செய்யும்

ஏமாற்றும் உணர்ச்சியல்லாமல் இதில் வேறு என்ன யோக்கியமிருக்க முடியும்? நம்புகிறமனிதன் மடையனாக்கப்படுவதுடன் இதுபோல அனேக பித்தலாட்டங்களையும் அயோக்கியத்தனங்களையும் நம்பும்படியான ஏமானியாக ஆகிவிடுகிறான்.

இது எவ்வளவு பெரிய புரட்டு. உருவமில்லை; குணம் இல்லை; என்பது மாத்திரமல்லாமல் அந்த வஸ்து (கடவுள்) எங்கும் இருக்கிறார் என்கின்ற மற்றொரு இமயமலைப் புரட்டு என்றால் இந்தத் துணிவுக்கு என்ன பெயர் இடுவது?

இதையெல்லாம் விட பெரிய அயோக்கியத்தனம் என்னவென்றால், “என்ன அய்யா! என்ன என்னமோ சொல்லுகிறாயே, இவை ஒன்றும் எனக்குப் புரியவே மாட்டேன் என்கிறதே, என் அறிவுக்கே எட்டமாட்டேன் என்கிறதே” என்றால்,

“அது (கடவுள்) எப்படிப்பட்ட மனத்திற்கும் எட்டாதது; எப்படிப்பட்ட அறிவுக்கும் அறியக் கூடாதது. ஆதலால் உனக்குப் புரியவும் புரியாது; உன் மனதிற்கு எட்டவும் எட்டாது; நீ அதனை அறியவும் முடியாது. அதனால்தான் கடவுள் உருவமற்றவர், குணமற்றவர், யார் மனதுக்கும் புரியாதவர், எப்படிப்பட்ட அறிவாளியின் அறிவுக்கும் எட்டாதவர் என்று சொல்லப்படுகிறது” என்றால், இது கட்டுப்பாடான அயோக்கியத்தனமா அல்லவா?

இப்படி, புரியாதவர், எட்டாதவர், அறியப்படாதவர் உனக்கு மாத்திரம் எப்படி புரிய, எட்ட, அறிய, தெரிய முடிந்தது?

தோழர்களே, இந்த கேள்வியை நீங்களே கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் இடமும் அதை அறிந்தவர்கள் இடமும் கேட்டுத் தெளிவு கொள்ளுங்கள். அப்படி தெளிவு கொள்ளாவிட்டால் நீங்கள் மேற்கண்ட 3-வது வகுப்பில் சேர்ந்தவர்களாகத் தான் ஆவீர்கள்.

விலை 25 புது காசு